

Hôm nay tôi lại thú thêm một tội mới với các bạn. Tính tôi, xem bề ngoài tưởng là xuề xòa, dễ dãi, thế nhưng, coi vậy mà không phải vậy. Tôi có cái tính không những thù vật, mà lại còn thù dai nữa.

Hồi những năm 80, khi bắt đầu có video Thúy Nga, hồi đó tôi cũng như tất cả những gia đình tị nạn khác ở hải ngoại, khoái coi video Thúy Nga lắm. Tôi cũng đã từng chứng tỏ mình là một người văn minh, biết tôn trọng sản phẩm trí óc, nên luôn bỏ tiền ra mua phim chính gốc. Không bao giờ thèm mượn hay thuê cả. Trong tủ nhà tôi có đến mấy chục bộ Thúy Nga, kể từ cuốn Nước Non Ngàn Dặm cho đến cuốn Mẹ. Đầy đủ cả, chẳng thiếu cuốn nào. Tính thành tiền thì tôi có công gây dựng cho công ty Thúy Nga lớn mạnh, cũng bộn bạc chứ chơi sao? Kể từ sau cuốn Mẹ, tôi xịt Thúy Nga, không thèm mua băng nữa, cũng không thèm xem. Tôi có cảm tưởng Thúy Nga Paris By Night là một thứ Nhạc Bất Quần bị rớt mặt nạ, một cái mặt nạ con buôn văn hóa, phản bội lòng tin yêu của đồng bào, của khán giả, coi tiền bạc trọng hơn cả lương tâm. Rồi tôi thù lây sang đến ông Nguyễn Ngọc Ngạn. Thôi thì Thúy Nga, có bị buộc tội là con buôn cũng được đi, nhưng riêng ông này, thành

Ăn Phở

Phải Trả Tiền

Nguyễn Thị Hồng Diệp

phần trí thức hẳn hoi, chẳng nhẽ vì đồng tiền mà thành ra ngủ gục sao nhỉ?

Tôi có một bà bạn, cũng là một cây nghiên Thúy Nga, và sau cuốn Mẹ cũng cay cú Thúy Nga và ông Nguyễn Ngọc Ngạn chẳng kém gì tôi, nhưng bà này lại có một lối lý luận, mà người lắm miệng cỡ tôi cãi cũng không lại. Bà bảo, từ nay, đã đành là không bao giờ thèm mua băng Thúy Nga nữa, nhưng lâu lâu vẫn phải để mắt

vào, để kiểm duyệt, xem chúng còn giở trò bán nước cầu vinh - tôi thăm hỏi nước còn đâu nữa mà bán nhỉ? nhưng không dám nói ra sợ phiền lòng bà bạn yêu nước - tới cỡ nào, để còn la làng, còn tẩy trừ còn hô hào bà con xuống đường đả đảo chứ. Đồng ý hoàn toàn. Nhưng không mua băng thì làm sao mà kiểm duyệt được? Bà cười mím chi ra cái điều thông minh nhất nữ tử, bà phán, thừa tiền mà mua cái thứ sản phẩm phản bội dân tộc, quân đội, tổ quốc

đó - toàn những danh từ đao to búa lớn - không mua nhưng mượn, một từ một cuốn, dễ ợt. Tôi không lấy gì làm bị thuyết phục cho lắm, uể oải ờ ờ cho xong chuyện. Thật quả cái màn mượn phim, dù mượn phim của “kẻ thù chính nghĩa” thì nó vẫn cứ thế nào ấy. Nhưng may thay, tôi chẳng cần phải đích thân làm việc này, bà bạn rất dễ thương của tôi làm thay cho tôi. Lâu lâu bà lại dúm cho tôi một cuốn Thúy Nga sang lậu để cho tôi cùng kiểm duyệt với bà. Thế là lương tâm tôi, tuy vẫn còn đủ ba mươi hai cái răng nhưng không có cơ hội xài đến, vì chẳng có lý do gì để cắn cấu tôi. Tôi xem những phim bà truyền tay cho một cách thờ thối hân hoan, chẳng hổ thẹn lấy một ly ông cụ.

Chẳng biết có phải là tại ưa nên tốt, ghét nên xấu không, nhưng từ ngày xem băng lậu, tôi chẳng thấy video Thúy Nga có gì là hấp dẫn nữa cả. Vẫn một luận điệu bát đần vẽ hoa, sân khấu xanh xanh đỏ đỏ, đèn đóm nhấp nhòang, vắn ngân ấy ca sĩ xem mãi mòn cả mắt, nghe mãi ù cả tai. Những bài hát cổ điển, cổ xưa, hạp ý tôi, nghe đi nghe lại đến nỗi có thể hát đồng ca cùng ca sĩ, nghe bắt một lỗ tai lại còn mỗi miệng hát theo. Còn những cô choai choai, những cô gái Đồ Long

của Thúy Nga thì cô nào cô nấy, giống nhau như những cái thìa, cái chén cùng một lò gốm làm ra, mặc hở hang, phơi đùi, hở rốn, chẳng phải loại người đẹp tôi ưa. Còn những bản nhạc mới thời đại, nghe lơ lơ chẳng ra nhạc Việt, chẳng ra nhạc Tàu, lời ca thì ngô nghê, ảm ớ, chẳng biết nói cái chuyện chi chi?

Tôi nói vậy thôi, các bạn đừng tin lỗ tai, con mắt của tôi. Tôi thú thật rằng hồi này tôi nửa đui nửa điếc nên cách thưởng thức nghệ thuật của tôi cũng chẳng giống ai. Hai nữa, như tôi đã nói ở trên tôi ưa thù vặt, thù dai, không thích người này lại ghét lây sang những kẻ vô can. Hôm nay tôi viết bài này chẳng phải để bôi lông tìm vết cái chuyện xảy ra từ bảy mươi đời xưa, là cái chuyện cuốn băng Mẹ, hoặc phê bình nghệ thuật sân khấu Thúy Nga. Cuốn băng này đã bị nhiều người đả kích quá rồi, chẳng cần tôi phải tốn hơi tốn sức chê vuốt đuôi cho một thân già, rác lỗ tai bạn đọc. Tôi viết bài này để làm lành với ông Nguyễn Ngọc Ngạn. Lâu lắm rồi, tôi mới nghe thấy ông nói những điều hay ho, chí lý.

Cái cuốn băng xem cộp vừa rồi, trong đó có cái chuyện cô Kỳ Duyên và ông Ngạn tả oán về cái vụ ăn cắp sản phẩm trí tuệ

của những nước kém văn minh như Ba Tàu và Việt Nam. Nghe tới đâu tôi nhột nhạt tới đó, chỉ vì đã đồng lõa với bà bạn dễ thương xem cộp băng Thúy Nga nên tôi cũng thuộc thành phần mấy anh Mán Xá, Ba Tàu, Việt Cộng, ăn cắp sản phẩm trí tuệ của người ta. Những băng nhạc, sách báo, ấn phẩm, nhu liệu nào gửi tới hai cái nước cùng đình mạt rệp này là cũng bị cốp pi bán chợ trời bừa bãi. Giá sản phẩm thật một trăm, chúng chỉ bán lấy một hào. Thế là chết những nhà sản xuất, sau đó giết luôn tác giả. Cô Kỳ Duyên bồi thêm một quả, nếu quý vị mua băng lậu thì chẳng bao lâu những nhà sản xuất sẽ phá sản, không thể nào sản xuất những tác phẩm hay để quý vị thưởng thức, rút cục, khi muốn nghe nhạc, chắc quý vị phải gảy phừng phừng cái guitar và hát lấy mà nghe thôi. Tôi nghĩ thầm, chẳng phải xui, hiện giờ đã thiếu gì máy trợ nghệ sĩ tài tử, tự biên tự diễn, tự đàn tự hát rồi còn gì. Ông Ngạn ai oán ví von, giả thử bây giờ tôi mở một tiệm phở, bạn bè tôi, ai đến ăn phở cũng hân hoan móc bóp trả tiền một cách rất sòng phẳng, chẳng anh nào muối mặt nói với chủ tiệm là có còn phở không, cho tớ một bát ăn lấy thảo. Thế nhưng khi tôi in một cuốn sách, bạn bè nào đến chơi cũng hỏi: còn sách

không, cho tớ một cuốn về coi cho đỡ buồn. Chẳng ai nghĩ đến là người tác giả đã mất biết bao công phu, thời giờ suy nghĩ, moi tìm, nặn óc, mới viết ra được một cuốn sách. Thành thử sản phẩm trí tuệ không đáng giá bằng một bát phở. Hay thiệt! Chí lý quá!

Sở dĩ tôi thấy hay, vì cái thí dụ này, đúng y chang trường hợp của tôi. Tôi cũng vừa mới in một cuốn sách. Bỗng dưng tôi trở thành đồng chí, đồng cảnh ngộ với ông Ngạn. Đồng bệnh tương lân, có ăn nhạt mới biết thương mèo, nên tôi thông cảm cùng ông Ngạn nên gật gù tán thưởng ra rít. Khi sách in xong, tôi đã rút kinh nghiệm của những nạn nhân in sách đi trước, quyết định như đánh đống cột là: sách này chỉ bán mà không biếu. Nếu không bán được thì thà để chất trong nhà xe làm ổ cho dán, cho chuột, cũng nhất định không biếu ai. Thế mà, tôi vốn dĩ thuộc loại, nói thì khôn, trí óc thì nhậm lẹ, nhưng xác thịt lại yếu đuối, nên trong một buổi đại hội, một bà muối mặt nịnh tôi: cho một cuốn xem chơi, có nên chẳng? Tôi nhẹ dạ, lại hay lịch sự hão, thăm nghĩ chẳng nhẽ cho một người, bèn phát không một lúc đến hai chục cuốn sách cho hai chục người quen. Sau đó, chỉ vốn vẹn có ba người, một người

gọi phôn, hai người viết thư cảm ơn còn thì coi như nước lã đổ ra sông. Chẳng thèm trả lời trả vốn, chẳng thèm cảm ơn lấy một câu, làm cho tôi có cảm tưởng mọi người đâu có thích, có muốn đọc sách của tôi, chẳng qua vì tôi biếu nên họ mới miễn cưỡng nhận đó thôi. Có lẽ tôi còn phải viết thư cảm

ơn họ, vì họ đã làm phúc bỏ thì giờ ra đọc sách giùm tôi nữa ấy chứ! Cay đắng thật. Ngay cả cái bà đầu têu đứng ra xin sách tôi cũng phe lờ tuốt luốt. Làm tôi quê xệ mất mấy tháng trời, cứ nhìn thấy mặt mình đâu là xỉ vả đó. Tồn thọ quá thể chứ chơi sao? Thật là vừa mất của vừa đại. Chẳng cái đại nào giống cái đại nào, mà hễ cứ nhãng đi một tí là lại đại!

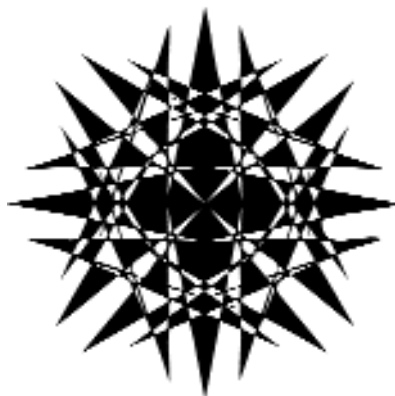
Bà bạn rất đáng yêu của tôi, không đòi xem sách free của

tôi, bà mua sách đàng hoàng, nhưng sau khi xem xong, thấy hay quá - cảm ơn bà - bà bèn tự coi mình có bổn phận phải phổ biến tới tất cả những người quen kẻ thuộc của bà bằng cách cho mượn sách! Truyền tay hết người nọ đến người kia tới khi cuốn sách nát bấy! Tôi cần nhằn bà: giới thiệu sách hay thì phải bảo người ta mua mà đọc chứ lại cho xem ké thế thì còn nước non gì? Bà cười hí hí, họ thích xem thôi chứ không thích bỏ tiền ra mua đâu? Lạ nhỉ, làm cách nào thích xem mà không thích mua? Không có lẽ chữ nghĩa, văn chương, tư tưởng, tự chúng kết hợp lại, hóa phép thành sách cho các bà đọc? Chẳng cần người moi tìm, nặn óc viết ra, chẳng cần người bỏ tiền ra in ấn? Có muốn nấu một nồi phở thì cũng phải bỏ vốn ra mua xương, mua thịt, mua rau, mua bánh chứ nhỉ? Ăn phở thì trả tiền mà xem sách thì nhất định không thích trả tiền? Cái lý luận này sao nghe sao chẳng lọt tai chút nào? Phải chăng tim óc, trí tuệ, thì giờ, công sức, của một văn nghệ sĩ không đáng giá bằng mấy khúc xương bò! Sống nhá! Không biết ma nào đưa lối, quỷ nào dẫn đường mà khi không tôi lại đâm đầu vào làm cái nghề ác nhân, thất đức, này làm cái gì cho khổ cái thân già không biết nữa?

Bạn có tin rằng, thời buổi này có quả báo nhân tiền không? Chẳng phải là tôi đã núp sau cái vỏ chính nghĩa, tiếp tay với con buôn làm điều thất đức, đã ăn ở lỗi đạo công bằng, xem băng lậu của Thúy Nga? Làm như thế có khác gì tôi đã ăn phở free của người ta, rồi lại còn hoạch hợc chệ bai, cho nên, bi giờ đây, tôi mới bị lâm vào tình trạng gậy ông đập lưng ông? Lần này in sách, nhất định sẽ không biếu ai cho dù là họ hàng bà con bạn bè thân thiết nhất. Vì đã có câu trả lời, học được của ông Ngạn: ăn phở phải trả tiền, thì đọc sách cũng thế. Không có phở cho không, thì cũng không có sách phát free.

Cám ơn ông Ngạn. Nhờ câu chuyện ăn phở này mà tôi hết thù ông rồi! Tôi hứa với ông là từ nay tôi không mượn băng lậu về xem nữa, nhưng mà mua thì ... hì hì để còn xét lại cái đã! Nhưng ông tin tôi đi, không mua thì không xem, mà hễ xem là mua. Bảo đảm không xem ké xem cộp nữa! Bởi vì nếu tôi còn xem cộp băng của ông thì người khác sẽ đọc ké sách của tôi.

Khổng Tử viết: Kỷ sở dục giả, khả thi ư nhân. Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân. Đúng thế không nào?

Hồng Diệp

Chè Kho

Phương Thảo

Vật liệu :

- 1 bao đậu xanh chà hết vỏ (thường là 14 oz)
- 1 lb đường
- 1/4 cup dầu ăn
- 1/4 cup mè rang vàng

Cách nấu :

Đậu xanh vo cho sạch rồi cho vào chậu hay nồi ngâm trong ít ra là 8 tiếng đồng hồ, thường là tối hôm trước đến sáng hôm sau là được. Không được ngâm bằng nước ấm hay nóng.

Cho vào nồi, đổ xâm xấp nước ngập đậu xanh, để lên bếp đun sôi trong 10 phút, vớt hết bọt đi.

Trong khi đun đậu, vặn lò nóng trước vào 250 độ F.

Nồi đậu được dậy nắp rồi cho vào lò, đun trong 2 tiếng đem ra lấy máy đánh trứng cầm tay, đánh cho thật nhuyễn.

Cho đường và dầu ăn vào quấy đều lên, rồi lại cho vào lò đun thêm cho đặc (mở nắp).

Khi thấy chè đặc sền sệt và còn có thể múc được, lấy ra múc đổ vào đĩa. Rắc mè đã rang vàng lên đĩa chè.